

EGLUTĖ

Vol. 10, No. 2 1959 vasaris

Lietuviais esame mes gimę,

Lietuviais turime ir būt.

Tą garbę gavome užgimę,

Jai ir neturim leist pražūt.

SKAITYMO VADOVAS

Puslapis

	Lietuvių kl. pamokėlė	Mažųjų skaitymai	Sunkesnis skaitymas	Religija ir moralė	Tėvynė Lietuva	Kiti kraštai, nuotykių	Mandagumas, sugyvenimas	Sveikata ir saugumas	Gamta ir technika	Mūsų Dienų įvykiai ir žmonės	Paragininimas mąstyti ir spręsti	Paragininimas veikti ir kurti
3. Savanorių kapai			X		X							
5. Lietuvai		X			X							
5. Liandies dainos					X							
6. Pasaka apie eglelę...			X									
10. Greitakoje		X										
10. Mano Katinėliai		X										
11. Viešpaties keliai				X								
13. Gavėnios lėlija				X								
14. Tėveli, mušk mane...				X								
15. Elnias				X								
16. Senis besmegenis			X									
17. Linas ir Onilė...		X										
18. Martynukas...					X							
19. Mūsų žodynėlis	X											
20. Algis ir Alytė							X					
21. Kad Būtum Sveikas								X				
22. Saulius ir Kastytis								X				
24. Galvosūčiai										X		
25. Nuspalvinkim Virgiliją											X	
26. Zaiskime!											X	
28. Galvosūčiai ir juokai										X		

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

Savanorių kapai

PUŠELĖ

Buvo baltutė žiema. Sniego klostės tysojo apdengusios Lietuvos kalnelius ir klonius. Visa buvo balta: stogai, tvoros, medžių šakos.

Susirangiusi ant mažos kėdutės, spoksojau pro langą. Laukiau grįžtančio tėvelio. Mažasis Rainiukas murkė, meilinosi ir nagučiais kabinosi už palangės.

Staiga tarp vartų sužvingo Timsris.

— Tėtulis parvažiavo! — šūktelėjau.

Du mano broliai išbėgo nukinkyti Timsrio, o aš su Rainiuku nekantriai laukiau įeinant tėvelio su lauktuvėmis.

— Nekokios naujienos, mama, — pasakė tėtis, žengdamas į vidų...

— Kas pasidarė? — nustebo mamytė.

— Ant Alytaus tilto žuvo karininkas Juozapavičius.

Mamytė nustebo ir sustabdė ratelį.

— O, tu varge, varge, tai mūs kareivėliai neteko vado! Dabar jau žus ne vienas.

Mamytė nutilo ir dar daugiau palinko prie verpstės. Tėtis neramiai vaikščiojo ir pusbalsiai pratarė:

— Vaikai maži, aš pats eiti negaliu.

— Tai duok nors arklių, Juozapavičius greičiausiai žuvo su arkliu, — liūdnai pasiūlė mamytė.

Klausiaus tėvelių pokalbio apie kritusį ant tilto karininką ir apie mūsų Timsrį.

Timsrį mylėjo visi. Dabar jis turėjo pakeisti žuvusio karininko žirgą. Man net ausys spengė pagalvojus, kad mūsų Timsris turės eiti į karą.

Karas praėjo. Lietuva tapo laisva. Laisvės dieną, Vasario Šešioliktą, žmonių minios rinkosi į bažnyčią.

Vieną tokią dieną tėtis pasakė:

— Mama, neruošk man pusryčių. Važiuosiu į bažnyčią išpažinties.

— Tėtuli, vežkis ir mane, — prašiausi.

— Kad tu, mažule, sušalsi.

— Tėtuli, aš nesusalsiu.

— Vežkis, mergaitę, pats eisi ir ją privesi išpažinties, man nerūpės, — paragino mamytė.

Mamytės palydėti, rogutėse apkamšyti, čiuožėme slidžiu keliu.

Po pamaldų didžioji procesija išsitiesė kapinyno pusėn. Tėtis vedėsi mane. Kai procesija grįžo, tėtis vis dar stovėjo vietoje. Jo akys žvelgė į mažus, pailgus pylimėlius, supiltus iš smėlio. Trispalvė lengvai plevėno kryžiaus papėdėje. Pagaliau persižengnojo, pabučiavo kryžių ir pasiuko eiti. Jis buvo toks rimtas, kad nedrįsau įsikabinti jo rankos. Tylėdama, sekiau iš paskos. Kai praėjom kapus, tėtis lyg atsibudęs pasakė:

— Vaikeli, eikš šen.

Tada įsidrąsinus, paklausiau:

— Tėtuli, ar čia kapas to karininko, kuris žuvo ant Alytaus tilto?

— Taip, dukrele, taip. Brangi tautos laisvė! Kai užaugsi, nepamiršk savanorių kapų.

LIETUVAI

ALBINA KAŠIUBIENĖ

Mes lietuviai esam,
Mes lietuviai būsim,
Kol trispalvė plazda,
Niekur nepražūsime.

Lietuvai tėvynei
Jaunos širdys plaka
Lietuvai parengsim
Šviesų laisvės taką.

LIAUDIES DAINOS

Turiu brolių
Kalviuką,
Nukals vario
Tiltuką.

Aš tuo tiltu
Tekina
Pas motulę
Verkdama.

Siuntė mane motinėle
Į girią uogelių,
Trad ritum,
Ritum, ritum,
Į girią uogelių.

Sijonėlį pasikaišius,
Rankovėles atsiraičius,
Trad ritum,
Ritum, ritum,
Rankovėles atsiraičius

**PAMĄSTYK: Kaip tu parodai, kad my-
li tėvelius ir tėvynę?**

PASAKA APIE EGLELĘ VERKSNELĘ

L. ČEPIENĖ

Didelės snaigės sukosi ore. Visos jos buvo baltos ir spindėjo saulutėje. Tačiau viena, pati didžioji, spindėjo labiausiai. Ji buvo panaši į žvaigždę, todėl eglės ją žvaigždute ir vadino.

Žvaigždutė išsiskyrė iš kitų, pasisuko, pasisupo ore ir nusileido ant mažutės eglelės, kuri žaliavo miške tarp didžiųjų eglių. Ant eglelės šakelių kabėjo pakibę daug ašarėlių. Mat, ši mažoji buvo tikra verksnė. Dėl mažiausio nieko ji apsižliumbdavo. Senosios eglės ją ir praminė verksnele.

Kada snaigės sukosi ore, eglelė snaudė, ir vos tik tai žvaigždutė prikibo prie jos viršūnės, ši pabudo ir ėmė verkti.

Atbėgo kiškelis.

— Ko gi raudi, eglele? — klausė jis.

— Nežinau! Šaltas lašelis ant mano viršūnėlės! — dejuoja eglelė.

— Cit, neverk, — ramina ją kiškelis. — Tai sniego žvaigždutė. Aš ją tuojau nupūsiu. — Ir jis taip stipriai savo perplyšusiomis lūpomis papūtė žvaigždutę, jog verksnelė prapliupo juoktis.

Ir žvaigždutė juokėsi. Ji stipriai laikėsi už spyglių ir smagiai susposi.

— Daug gražiau yra juoktis, ne verkti! — šaukė ji eglelei ir, pasileidusi nuo viršūnėlės, plasnojo aplink.

— Palauk, nenuskrisk dar. Tūpk ant mano šakelių, pasupsiu tavę, — prašė eglėlė. Jai patiko žvaigždutė, ir jai dabar buvo nemalonu, kad pirma verkė.

— Neturiu daugiau laiko! — šuktelėjo žvaigždutė.

— Nusileisk šen, dar dabar! — užsispyrė verksnelė ir pravirko, kaip visada, kai kas nedarydavo taip, kaip ji norėdavo.

— Klausyk, eglele, — griežtai prabilo žvaigždutė. — Jeigu tu nenustosi verkšlenus, niekad os nežaisiu su tavim ir nepakviesiu tavęs į eglų šventę.

Šoks Striukutis, šoks Bukutis,

šoks visi kiškeliai...

dainavo kiškėlis ir striuokinėjas.

— Bent kartą pamėgink nežliumbti: už kiekvieną sulaikytą ašarą prisegsiu tau po snaigę prie tavo šakelių, ir eglų, šventėje tu būsi pati gražiausia eglėlė, — tarė žvaigždutė ir nuplasnojo snaigių būryje į mišką.

— Neverksiu! — tarė eglėlė.

— Na, pažiūrėsiu, kaip tu išsilaikysi neverkusi, — erzino verksnelę kiškis. — Pažiūrėsime.

— Neverksiu, vistiek neverksiu, — tvirtino eglėlė.

— Karr! — karktelėjo ant kelmo tupėjusi ir viską girdėjusi varna. — Tu tokia spygliuota, nė nutūpti į tave negalima. Tu augi visai nenaudingas medis, — erzino ją varna.

— Aš užaugsiu didelė ir būsiu naudinga. Iš manęs gamins popierių, ir atspausdins pasakų vaikams.

Eglelei buvo pikta, kad apie ją taip kalbėjo, bet ji dabar, išskleidusi šakeles, ėmė sau dainelę niūniuoti.

— Tu neverki? — prišoko nustebęs kiškelis.

— Tu neverki? — paklausė ir senoji eglė, verksnelės teta, ir pažiūrėjo į eglės šakas. Šakos buvo visai sausos.

— Tikrai neverkei, — stebėjosi teta. — Seniai laukiau šios valandos, kada tu tapsi tikra eglė, ne verksnė. Štai dabar dovanoju tau šį sidabrinį kankorėžį iš pasakų šalies.

— Iš pasakų šalies! — nustebo eglė.

— Kankorėžis stebuklingas, — toliau aiškino tetulė. — Vieną kartą per metus, ir tik tai per eglės šventę, jis gali tau padovanoti, ko labiausiai norėtum. Prašyti reikia taip:

Kankorėži, pasiūbuok,

man ko noriu, dovanok.

Eglė suvirpėjo iš džiaugsmo. Kaip seniai norėjo ji kanklių! Tokių, kokias nešėsi kartą per mišką kankliuodamas žilas senelis.

— Aš norėčiau kanklių, — pasakė tyliai eglė.

— Štai įsegu tau kankorėžį į žaliausiąją šakelę. Rytoj eglės šventėje paprašyk jo, ko nori. Labanakt, eglele, — pasakė teta ir užsnūdo.

Ir mažoji eglė užsimerkė. Tačiau miegoti ji negalėjo. Širdelė taip džiaugėsi ir daužėsi, kaip koks būgnelis. Šakelės siūbavo stebuklingą kankorėžį. Siūbavo, siūbavo ir užmigo.

Praslinko naktis. Diena prabėgo. Ir vėl sutemo. Danguje sužibo Vakarinė žvaigždė. Sugaudė bažnyčių varpai. Senosios eglės palenkė savo viršūnes ir ėmė melstis.

O eglė vis dar miegojo. Ore sukosi snaigės. Didžiausioji nutūpė ant eglės viršūnės. Eglė pabudo ir neverkė. Ji juokėsi.

— Tu neverki? — nustebo snaigė. Tai buvo ta pati snaigė žvaigždutė. — Kokia tu puiki, eglele! — džiaugėsi žvaigždutė. — Dabar žaisiu su tavim ir papuošiu tave, kad būtumei pati gražiausioji.

— Skriskit, snaiguolėlės, skriskite čionai! Tūpkit ant šakelių, žėrėkite linksmi — šaukė žvaigždutė savo drauges.

Ir baltosios snaiguolėlės ėmė tyliai leistis ant žaliųjų eglės šakelių. Stebuklas įvyko! Vos tik kuri paliečia eglėlę, tuojau pavirsta vaidilute, balta maža mergyte ilgais baltais plaukais ir spindinčia žvakute sidabro vainikėlyje.

Kaip puikiai spindėjo visa eglėlė! Ji siūbavo šakeles ir tyliai šnabždėjo:

Kankorėži, pasiūbuok,
šimtą kanklių dovanok!

Vos tik ištare eglėlė tuos žodžius, susiūbavo kankorėžis, žvyneliai pasikėlė, ir iš ten, kur paprastai gulėdavo sėklelės, ėmė byrėti mažutės kanklės.

Vaidilutės pagavo krentančias kankles. Nustebusios eglės palenkė savo viršūnes. Pamačiusios stebuklingą eglėlę, ištiesė viena kitai snaigėmis ir ledo varvekliais papuoštas šakas, sustojo ratu, ėmė šokti ir dainuoti nuostabią savo dainą.

Mažoji eglėlė spindėjo visų gražiausiai. Lyg apsvaigęs, žiūrėjo kiškelis į eglės per visą naktį. O kai danguje žvaigždės užgeso ir į mišką pažiūrėjo saulė, visos eglės ir mažoji eglėlė saldžiai snaudė, apie stebuklingąją šventę sapnuodamos.

JUOKAS

Juokas Joną taip kuteno, —

Jis kikenė ir kikenė:

Koks juokingas tu esi,

Kad mes juokiamės visi!

GREITAKOJĖ

ALOYZAS BARONAS

Bėga greitai voverėlė,
Net pavyti negaliu.
Uodegėlė pasikėlė
Ir nubėgo takeliu.

O paskui tuojau į medį
Ir pradingo tarp šakų.
Jos jieškojo ir nerado
Daug mažų linksmų
vaikų.

MANO

KATINĖLIAI

J. NARŪNĖ

Štai mūsų katytė
Tris turi mažyčius:
Pirmutinis – rainas,
Kailis žvilga, mainos.
Antrasis – baltutis,

Toksai jis švelnutis!
Paskutinis – juodas,
Jis po gričių duodas...
Myliu visus tris –
Baltąjį – švelnutį
Daugiausiai už vis!

VIEŠPATIES

KELIAI

IRA JŪRAITĖ

Kiekvienoje katalikų bažnyčioje ant sienos kabo keturiolika paveikslų. Virš kiekvieno paveikslo yra kryžius.

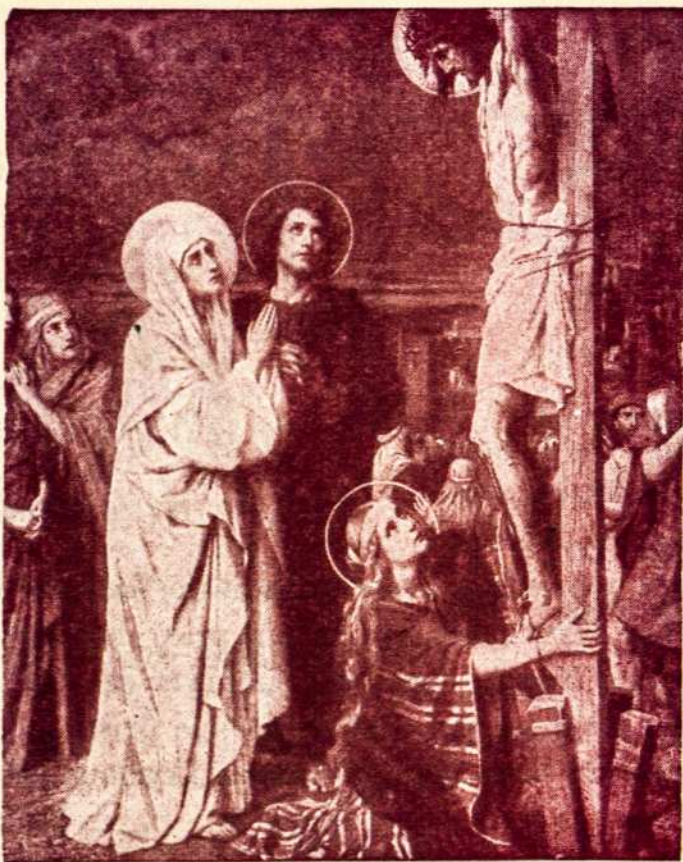
Būtų įdomu nukeliauti į Šventąją Žemę, į Jeruzalę, ir vaikščioti tais pačiais keliais, kur Jėzus nešė savo kryžių prieš devynioliką šimtų metų. Bet dauguma žmonių negali tai padaryti. Jeruzalė yra labai toli. Kadangi mes labai mylime Jėzų ir norime prisiminti Jo kančią, galime Jam parodyti savo meilę, apeidami kryžiaus keliu čia pat mūsų bažnyčiose.

Pasižiūrėkime į kryžiaus kelių paveikslus. Pradžioje matome, kad romėnų valdininkas Pontijus Pilotas pasmerkia Jėzų mirti. Žydai Jam liepia nešti sunkų kryžių, ant kurio turės numirti. Jėzus puola vieną, du, net tris kartus po kryžiumi, kol pasiekia Kalvarijos kalną.

Eidamas Jėzus sutinka savo motiną Mariją. Koks liūdnas ir skausmingas susitikimas! Marijai skaudu, kad Jėzaus veidas yra aptekęs prakaitu ir krauju. Jėzui liūdna, nes Jis žino, kad Jo motina labai kenčia Jį matydama. Bet Jėzus nesustoja. Jis eina toliau skausmingu keliu. Pikti žmonės mato, kad Jo jėgos silpsta. Jie verčia Simoną Kirenietį padėti kryžių nešti.

Kitame paveiksle matome moterį, kuri laiko savo rankose skarelę. Jos vardas yra Veronika. Skarelėje yra įspaustas Jėzaus atvaizdas. Veronika norėjo kaip nors Jo kančią palengvinti. Ji davė Jam savo skarelę, kad Jis galėtų bent savo veidą nusišluostyti. Atsidėkodamas už jos meilės darbą, Jėzus jai davė šį brangų atminimą — Jis paliko savo atvaizdą įspausť jos skarelėje.

Toliau matome būrį moterų, kurios žiūri į Jėzų ir verkia. Joms gaila, kad Jis taip kenčia. Jis jas guodžia ir ramina.

Jėzus miršta ant kryžiaus

Pagaliau Jėzus pasiekia Kalvarijos kalną. Žiaurūs kareiviai Jam nuplėšia rūbus ir prikalą Jį prie kryžiaus. Jis kabo ant kryžiaus tris valandas. Jo skausmai yra labai dideli. Jis kenčia už tave ir už mane.

Po Jėzaus mirties, geri žmonės Jį laidoja kape, kuris priklausė vienam iš jų.

KAIP APEITI KRYŽIAUS KELIUS

Galima šitaip kryžiaus kelius apeiti. Sustoti prie kiekvienos stoties ir pasižiūrėti į paveikslą. Žiūrėti į ten vaizduojamus žmones ir savęs klausti: Ką jie daro? Ką Jėzus daro? Ką jie kalba? Ką Jėzus kalba? (Šie klausimai padės galvoti apie Jėzaus kančią). Tada prie kiekvienos stoties galima sukalbėti trumpą maldelę, Jėzui pasakyti, kaip mums gaila, kad buvome negeri, neklusnūs, kad Jį įskaudinome, kad Jis turėjo dėl mūsų negerumo kentėti.

GAVĖNIOS LELIJA

PADĖKIME ALGIUI IR ALYTEI JĄ NUSPALVINTI

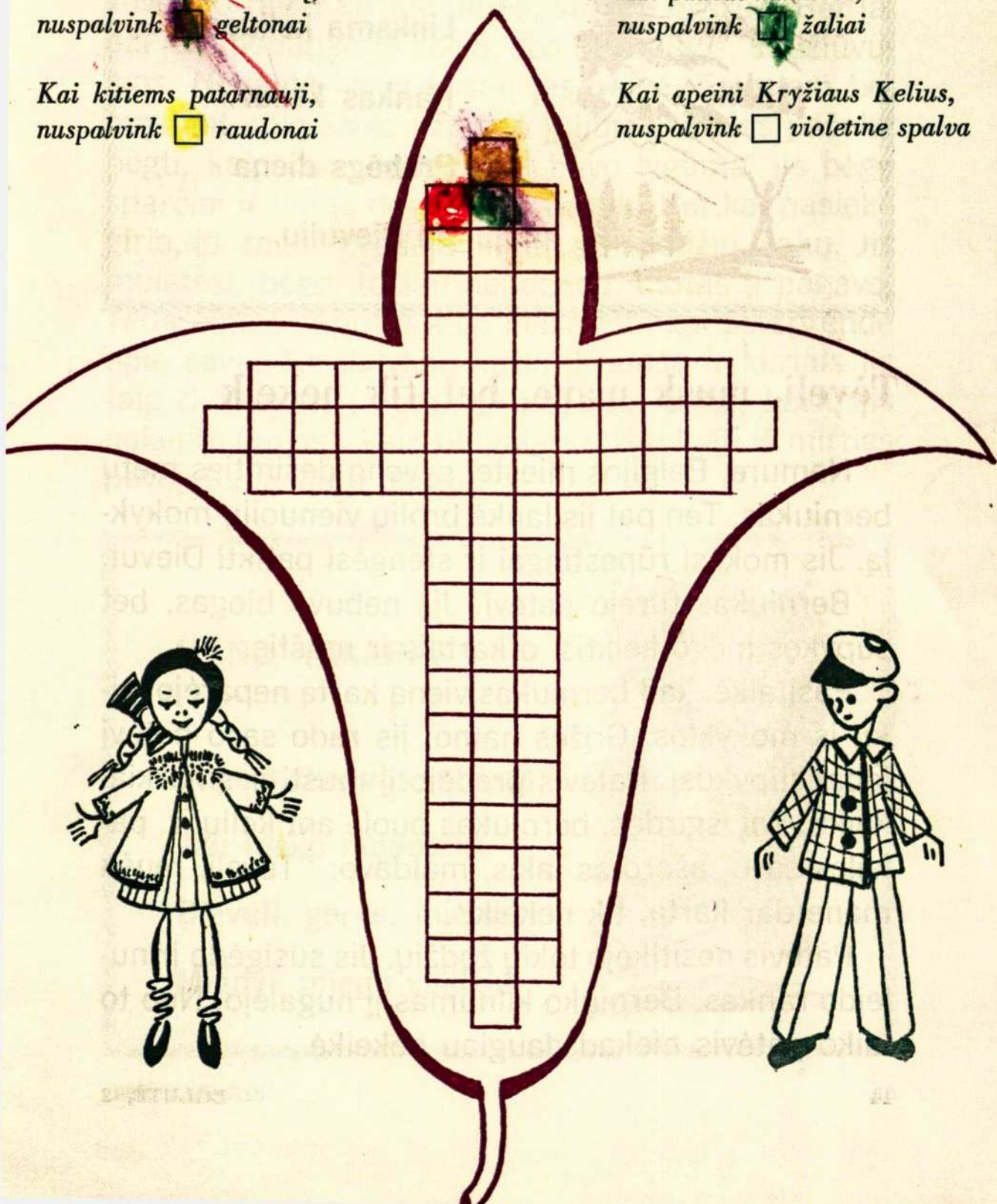
Kai sukalbi rožančiaus,
paslaptį nuspalvink ☐ mėlynai

Kai išklausai šv. Mišių,
nuspalvink ☐ geltonai

Kai kitiems patarnauji,
nuspalvink ☐ raudonai

Kai padedi namuose,
nuspalvink ☐ žaliai

Kai apeini Kryžiaus Kelių,
nuspalvink ☐ violetine spalva

MANO RYTAS

Linksma keliuos,

Rankas keliu.

Prabėgs diena

Su Dievuliu.

Tėveli, mušk mane, bet tik nekeik

Namure, Belgijos mieste, gyveno dešimties metų berniukas. Ten pat jis lankė brolių vienuolių mokyklą. Jis mokėsi rūpestingai ir stengėsi patikti Dievui.

Berniukas turėjo patėvį. Jis nebuvo blogas, bet supykęs mėgo keiktis, o kartais ir muštis.

Pasitaikė, kad berniukas vieną kartą neparėjo laiku iš mokyklos. Grįžęs namo, jis rado savo patėvį labai supykusį. Patėvis pradėjo jį mušti ir smarkiai keikti. Tai išgirdęs, berniukas puolė ant kelių ir, pakėlęs savo ašarotas akis, maldavo: "Tėveli, mušk mane dar kartą, tik nekeik".

Patėvis nesitikėjo tokių žodžių. Jis susigėdo ir nuleido rankas. Berniuko kilnumas jį nugalėjo. Nuo to laiko patėvis niekad daugiau nekeikė.

Elnias

(Pasakėčia)

Vieną kartą atėjo elnias į šaltinį atsigerti. Tyriame vandens paviršiuje, kaip veidrodyje, jis pamatė save. Jo ragai atrodė dideli, šakoti, gražūs. Bet labai jam nepatiko jo kojos. Jos buvo ilgos, sudžiūvusios. Nekentė jis jų ir sau jas peikė. Taip jam bėmąstant apie save, užpuolė jį liūtas. Elnias pašoko bėgti, kaip nuo ugnies. Kol buvo lyguma, jis bėgo sparčiai ir liūtas negalėjo jo pavyti. Bet kai pasiekė girią, jo ragai pradėjo kliūti už medžių šakų. Jis muistėsi, bėgo, tačiau nepabėgo. Liūtas jį pagavo. Tada elnias suprato kaip neišmintingai jis sprendė apie save. Tie dalykai, kurie jį puošė ir kuriais jis taip didžiavosi (ragai), jį pražudė. O tie, kurių jis nekentė (kojos), kaip tik galėjo jį išgelbėti iš mirties pavojaus, iš liūto nasrų.

MANO VAKARAS

Supoja lengvas miegas,

Jau nieko negirdžiu.

Dievuli, geras, mielas,

Migdyk miegu saldžiu.

SENIS BESMEGENIS

N. BUTKIENĖ

(tęsinys)

Persigandusi Dalytė paklusniai žygiavo namų link. Iš paskos ėjo senis-besmegenis, vesdamas berniukus. Įbėgusi į namus, Dalytė sušuko:

— Mamyte, gelbėk, mus užpuolė senis-besmegenis!

Išgirdus dukters išsigandusį balsą, mama skubėjo prie durų. Tuo metu į prieškambarį įžengė senis, vesdamas berniukus už ausų. Pamačius juos, motina džiaugsmingai sušuko:

— Štai, kas tas “senis-besmegenis”! — Ir apkabinus jį už kaklo ėmė bučiuoti. Vaikai nustebę žiūrėjo tai į mamą, tai į senį-besmegenį.

— Stasy, kaip gi tu atpažinai mano vaikus, — klausė senį mama.

— Išgirdau vaikus kalbant lietuviškai netoli tavo namų. Be to iš balso ir veidų jie primena tave, — linksmi paaikšino senis.

— Vaikai, — tarė motina, — šis “senis-besmegenis” yra jūsų dėdė Stasys, mano mylimiausias brolis. Aš jums sakiau, kad jis atvyksta iš Venecuelos pas mus praleisti Kalėdų atostogas.

Dabar vaikai suprato, kad dėdė Stasys atėjęs aikštėn užstojo nulipdytą sniego senį, o jiems pasirodė, kad pats senis atgijo.

— Dėkui, dėde, kad tu man padėjai išgelbėti sniego senį, — džiaugėsi Dalytė, bučiuodama dėdės skruostą.

— Laba diena, dėde, — nedrąsiai pasisveikino berniukai. Jiems buvo gėda, kad dėdė jau spėjo sužinoti jų išdykumą.

Linas ir Onilė laukia broliuko

SESUO EGLĖ

Linas naktį susapnavo,
Kad mažiuką brolių gavo;
Ir Onilei sapnas būrė,
Kad sesutę štai jau turi.
Linas ratukus mėgina —
Dės broliuką į vežimą
Ir vežios jį po namus
Kiek daug džiaugsmo bro-
liui bus!

O Onilė ėmė lėlę,
Iš lopšelio ją iškėlė
Ir paklojo taip minkštai —
Kad sesytei būt gerai.
Rytą jie sutiko tėtį,
Ir užpuolė klausinėti.
Bet ir tėtis dar nežino,
Ar ne sapnas jį kankino...
Nutarė palaukt dienos,
Gal ką tikrą sužinos.
Štai ir atnešė, atklojo,
Linas rankomis suplojo,
Bet pamatęs, pažiūrėjęs
Jis visai nesigerėjo:

Laukė brolio — tikro vyro,
O štai atnešė pipirą.
Linas brolių ėmė peikti,
Kad nebus su juo kas veikti.
Tik Onilė džiaugėsi tyliai,
Kad jos sapnas neapvyklė —
Dabar lėlės pasilsės,
Nes Pauliuką ji mylės.

ATSKAITYKITE JAM 15
RYKŠČIŲ, GREIČIAU KALBĖS
IR DAUGIAU PASAKYS...

MARTYNUKĄ MUŠĖ DU KARTUS PO 15
RYKŠČIŲ. BET JIS PRIESAİKOS NESU-
LAUŽĖ. PASLAPTIES NEIŠDAVĖ. KENTĖ
DANTIS SUKANDĖS IR NEVERKĖ.

UŽDARYK JĮ
Į KALĖJIMĄ!

KALĖJIME TAMSU. MARTYNUKAS IŠBUVO
ČIA 5 DIENAS. GAVO TRUPUTĮ DUONOS
RVANDENS. GULĖ JO ANT ŠIAUDŲ.

ČIA TAVO UŽMOKESTIS UŽ
DIDVIRIŠKĄ ŽYGB. KAD NE-
SULAUŽEI PRIESAİKOS.
PASITARNAVAI SAVO TĖVY-
NEI.

MŪSŲ ŽODYNĖLIS

Breakfast

Pusryčiai

I drink

Geriu

I eat

Valgau

“Pusrytėliai tavęs laukia”,
Štai mamytė, kviečia šaukia.
Su visais skubu užstalo —
Mano vieta į pat galą.

Tėtis geria juodą kavą,
O man duoda tik kakavą,
Liepia valgyt sūrį, sviestą
Ir kad košė neatvėstų.

Table

Stalas

Bread

Duona

Cocoa

Kakava

Coffee

Kava

Butter

Sviestas

Cheese

Sūris

Mama daro sumuštinį,
Deda dešrą ir kiaušinį;
Ruošia užkandžiams dėžutę —
Teks mokykloj ilgai būti.

Sandwich

Sumuštinis

Egg

Kiaušinis

ALGIS IR ALYTĖ

**Tinginių vaikų iš ryto
Drabužėliai išbarstyti.**

**Nė prikelt mama negali
Susivėlusį miegalį.**

**Mūsų Algis ir Alytė,
Dar prieš gulant į lovytę,**

**Sudėlioja drabužėlius,
Kad nebūtų susivėlę.**

O kai žadina mamytė,
Greitai keliasi Alytė.
Iš paskos ir Algis stoja.
Jam sagtis ji užsegioja.

KAD BŪTUM SVEIKAS, REIKIA DIRBTI IR ŽAISTI

Saulutė švietė maloniai. Tadas su draugais žaidė kieme. Jis nė pats nežinojo, kodėl jam šiandien taip linksma. Jis buvo įsitraukęs į žaidimą ir negirdėjo, ką kalba jo “draugai”.

— Žiūrėk, Tadas laksto, o aš smarkiai plaku. Jis paraudęs, nes aš greičiau varinėju jo kraują, — giriasi širdis.

— O ką, ar aš tai nieko nedarau? — pyktelejo kraujas. — Kas išdalintų jam dieguonį ir švariau išvalytų ląsteles?

— Tik žiūrėkit! — šaukė raumenys. — Žiūrėkit, kaip mes dirbame, augame ir stiprėjame!

Kai Tadas laksto, šokinėja, laipioja, mes visi, rankų, kojų ir kūno raumenys, mokomės vieni kitiems padėti.

— Na, ir aš pasigirsiu, — sugurgėjo skilvelis, — turiu puikų apetitą!

Tadas šią kalbą suprato. Prisiminė, kad jau laikas pietų. Jis pamajo draugams ir nustraksėjo namo.

GALVOSŪKIS

(Brūkšnelio vieton įdėkite raidę)

Laikrodis parodo -aiką,

Ūgis skirs mane nuo -aiko,

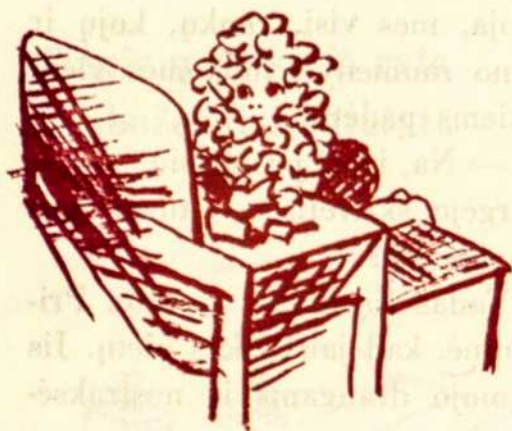
Kiekis pasakys man -aiką,

Išmintis nurodys -aiką

Juokdarys darys man -aiką.

Saulius ir Kastytis

Rytą dairosi Kastytis,
Kas jam veikti, ką daryti.
Žiūri tėtis, barzdą skuta,
Tepa baltą muilo putą.
O Kastyčiui taip nutiko —
Tėtis įrankius paliko!
Tad patenkintas sūnus
Tepa putom žandelius...

Bet šis darbas nepavyko —
Saulius jį staiga aptiko.
Atėmė jis mašinėlę
Ir vonion jį įsikėlęs
Prausė, maudė, negailėjo
Kol putelės nuvarvėjo.
O Kastytis — tas mažiukas
Pasirodė lyg ožiukas.
Mama klausia, kur Kastytis,
Reikia valgyti košytę.

Saulius prašo jį gražuoju,
Kelia, tempia jį už kojų,
Bet pakelti persunkus,
O paimti per vikrus!..
Pagalvojęs jis atsuko
Šalto vandens kranuką.
Nereikėjo nė prašyti —
Šoko iš vonios Kastytis,
Ir patenkintas Sauliukas
Aprangė šiltai broliuką.
Pasodino ant kėdės —
Pusryčiaut ramiai galės.
Kai tik Saulius nususuko
Pasiimti sau šaukštuką,
Štai, jau pienas stalu plaukia,
O Kastytis žemėn braukia.
Saulius garsiai sudejuoja —
Jam taškai per daug kainuoja!
Skundžiasi jisai mamytei,
Kad nespėja pamatyti,
Ką jo brolis veikia, juda —
Ir kodėl jis tokio būdo!
Nutarė vadint Kastytį:
Mūs "Greitutė Skruzdelytė".
O po pusryčių Sauliukas
Mamai perduoda broliuką:
"Negaliu dabort Kastytį,
Reik taškus užsirašyti."
Saulius jieško sau pieštuko,
Ruošiasi žymėt brūkšniuką,
Mato — Kovas, jų šuniukas,
Unksčia, trypia, ratu sukas,
O prie jo vikrus Kastytis
Nebežino ką daryti.
Ir jis niekaip nesupranta,
Kam šuo sviedinio nekramtė:

Tik prarijo ir neliko...
Gal jam skonis nepatiko!
Sauliui gaila to šunelio
Ašaros akyse gelia,
Bet jis turi vėl skubėti,

Savo pažadą tęsėti —
Kaip išgelbėti šuniuką
Ir išimti sviedinuką.
Tai matysime vėliau —
Sauliaus ryžto BUS DAUGIAU.

LAVINKIM LIEŽUVI

Košė šąla, širdis sąla, cukrus tirpsta, šaukštas mirksta, kad tas šaukštas nenumirktų ir tas cukrus nesutirptų, kad širdelė neapsaltų, ir ta košė neatšaltų, imsiu valgyt.

Barė Barbė Barborą, kam Barbora išbėrė Barbės baravykus.

Penki pipirai buvo pakely. Pakelis perplyšo, penki pipirai išbiro. Kur yra penki pipirai?

TRUPUTĮ PAGALVOK

GALVOSŪKIS

1. *Kas gali kalbėti visomis pasaulio kalbomis?*
2. *Koks yra laikas, kai laikrodis muša tryliką?*
3. *Kas yra prieš jus, ko jūs negalite matyti?*
4. *Kas yra perkamas jardais, bet nešiojamas pėdomis?*
5. *Kokio klausimo negalima atsakyti?*
6. *Kas talpina vieną pėdą, bet pats yra tik keturių inčų?*

PASLĖPTAS ŽODIS

Pirma mano raidė BALOJ
 Antros jieškokite AUSY
 Trečia raidė pasako TUOJ,
 Kad ketvirta jau vėl AUSY
 Penkta — pirmoji SAKINY

KAS AŠ?

Žmonės sako, aš einu, —
 einu toli ir arti.
 Bet aš niekad nejodu,
 manim eina tik kiti.
 Kas esu?

KAS AŠ BŪSIU?

(Sutvarkykite raides)

Kai užaugsiu būsiu vyras,
 Daug išmokęs, daug
 prityręs.

Būti UIKNASG norėčiau,
 Žmones laiminti galėčiau
 Ir aukočiau Dievui auką.
 Jam tarnauti mane traukia.

Kai susirgs, žmones
 lankysiu
 Gerus vaistus išrašysiu,
 Būsiu KADTASAR garsus
 Ir pagydysiu visus.

O gal skrisiu aš į Marsą,
 Tegul žino mano narsą,
 Tegul sako:

“tai SALIPTO!”

Man per mažas žemės
 plotas.

Nuspalvuokime · Virgilija

Žaiskime

Paimkite penkis pieno bonkų viršelius. Ant jų iš vidaus užrašykite po vieną numerį: 1, 2, 3, 4, 5. Paskirkite vieną žaidėją, kuris žymėtų laimėjamus taškus. Tada kiekvienas iš eilės paimkite į ranką tuos penkis viršelius ir išmeskite į orą. Kai jie nukrenta skaičiuokite, kiek bus taškų.

Skaičiuojami tik tie, kurių numeriai matyt. Apvirtusieji neskaičiuojami. Tik kuomet visi apsi-verčia skaitosi 50 taškų, tačiau tai atsitinka labai retai. Kai visi išmeta penkis kartus, žaidimas baigiasi. Laimi tas, kuris turi daugiausia taškų.

Nuotykių Maišiukas

Ant atskirų lapelių surašykite žodžius, kurių sąrašas yra kitame puslapyje. Po to išdalinkite juos žaidėjams. Paskirkite vadovą, kuris skaitytų pasaką. Kai vadovas prie tuščios eilutės sustos skaitęs, tada kiekvienas iš eilės paskaitykite savo žodį. Pamatysite, kaip juokingai visas nuotykis susimaišo. Pakartokite žaidimą, ir turėsit naujo juoko.

PASAKA

Romas ir Birutė išėjo kartą į mišką.. Žiūri, medyje supasi.
, o ją už uodegos laiko Medžio lapuose slepia-
 si ir juokiasi iš jų. Romas norėjo lipti į medį, bet Bi-
 rutė jį sulaikė.

— Romuk, žiūrėk,!

— Ne, tai ne., tai Bėkim pasislėpti!

Bėga, bėga, o juos vejasi. Pribėgo upė. Žiūri
 ir pešasi. sako čia mano!
 Bet atkerta, kad čia jos

Romas ir Birutė nesustojo. Jiedu bėgo tolyn — per tiltą. Žiū-
 ri Girdi skundžiasi. Bet Romas ir Birutė turi
 skubėti, kad jų nepagautų.

Romas ir Birutė pavargo ir išalko. Žiūri Įeina vi-
 dun. apkrautas valgiais. Romui patiko Biru-
 tei patiko Bet abiems skaniausia buvo Kai
 jiedu pavalgė suprato, kad tai buvo Tada jie patenkinti
 grįžo namo.

Voverė

Zuikis

Žuvys

Rauginti agurkai

Varna

Stalas

Uogienė

Keptas kiaušinis

Apuokas

Lapė

Gandras

Meška

Upė

Morka

Ledai

Varlė

Raudonas pavidoras

* * *

Ūkininko sūnus: Šis arklys elgiasi puikiai, ar ne?
Miestietis berniukas: O taip, jo elgesys be prie-
 kaišto. Kai tik prieidavom tvorą, jis visada suteikdavo man
 pirmenybę atsirasti kitoj pusėj.

KAS JI?

Ateina vasarą šviesi
ir pasilieka lig tamsos,
o žiemą šąlame visi
ir laukiam, gal nusišypsos...
Jinai, kas?

JUOKDARYS KLAUSIA

Kur yra vėjas, kai jis nepučia?
Kodėl šešėlis sekioja mane, kur
tik einu?
Kodėl dramblio nosis tokia ilga?
Kas išmokė paukščius giedoti?
Kokia pėda nenešioja batų?
Kokia plunksna nerašo?
Koks ožys neb liauna?
Kodėl laikrodžio "ranka", kuri
rodo valandas, yra trum-
pesnė už tą, kuri rodo mi-
nutes. Juk valandos ilges-
nės už minutes.

GULTI LAIKAS

Kada miegas supa mus
Paukščiai skrenda į,
O viščiukai ir vištelės
Naktį tupi ant

Bitės turi,
Meškos jieško sau,
Karvės trinasi po,
Visi miega, nesivarto.

KAS KAM PRIEŠINGAS?

(Sujunkite pieštuku)

1. geras	didelis
2. rytas	šaltas
3. augštas	blogas
4. plonas	pralaimėti
5. platus	vakaras
6. žiema	žemas
7. šiltas	ligonis
8. mažas	vasara
9. laimėti	storas
10. sveikas	siauras

TURTAS

Aldona (giriasi savo draugei):
Tavo mama to neturi, ką turi
mano mama!

Draugė: Ko?

Aldona: Manęs!

MANDAGUMAS

Mama: Algi, svečiuos būk man-
dagus! Tave ten vaišins. Ką
tu sakysi, pavalgęs?

Algis: Pasakysiu — "Sudiev".

KAD NECYPTŲ

Sesutė: Girdėjau pelė cypia.

Brolis: Tai ką, nori kad patepčiau?

GERA PRIEŽASTIS

Mokytojas: Kodėl mūsų namai
turi būti švarūs ir tvarkingi?

Mokinys: Nes gali ateit svečių!

AR NEUŽTENKA?

Mokytojas: Kodėl pasivėlinai?

Mykoliukas: Pramiegojau.

Mokytojas: Kaip tai?

Tu dar ir namuose miegi?

SUPRATO...

Mokytojas: Gerai klausyk, aš
tau paaškinsiu, ką reiškia žo-
dis p a k a n k a m a i. Pavyz-
džiui, jeigu aš duočiau katei
vieną puoduką pieno, gal bū-
tų jai permaža. Bet jeigu duo-
čiau du, jau būtų pakanka-
mai. Na, Jonuk, ar žinai kas
yra p a k a n k a m a i?

Jonukas: Taip, tai yra katė pil-
na pieno.

PASIDĖTI NEGALIMA

Bėgo lapė palei geležinkelį,
atsitūpė pailsėti ir pasidėjo uo-
degą ant bėgių.

Važiavo traukinys ir nupjovė
jai uodegą. Lapė supyko ir sa-
ko:

— Tai bjauri tvarka: nieko
čia nė pasidėti negalima!

IŠSLYDO

Mama: Jau trečią kartąėjai
parnešti man sviesto ir vėl už-
miršai.

Dukrytė: Mama, jis toks taukuo-
tas, kad kiekvieną kartą slydo
iš atminties.

MAŽAS PRIEDAS

Mokytojas: Na, suskaičiuokime
šeimos narius: tėtis, mama ir
mažas vaikutis. Kiek iš viso?

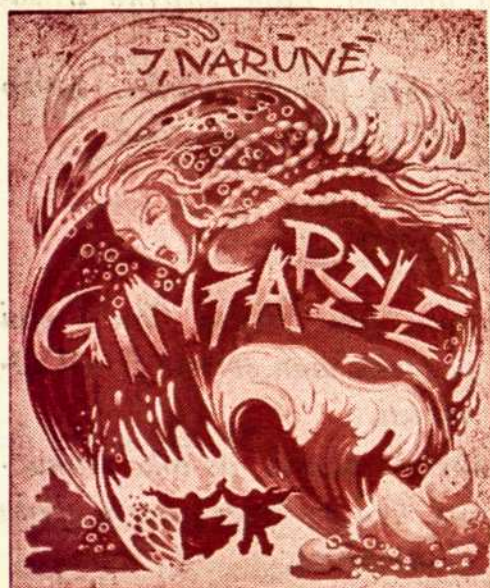
Berniukas: Du su kaupu.

“GINTARĖLĖ”

J. NARŪNĖS

Ar Jūs matėte, jauni skaitytojai, kaip atrodo “Gintarėlė”? Tai graži pasaka apie mūsų gintarą, kurią Jums parašė J. Narūnė.

Tos knygutės kiekviename puslapyje rasite spalvuotų ir vienaspalvių – juodų paveiksliukų, kuriuos Jums piešė dailininkė Vlada Stančikaitė. Narūnė yra “Eglutės” bendradarbė. Jo-

sios “Gintarėlės” ištraukos neseniai buvo atspausdintos “Eglutėje” – turbūt, tai pastebėjote. Patariama įsigyti šitą puošnią knygelę ir ją ištisai perskaityti. Ji kaštuoja vieną dolerį. Ją galima gauti “Eglutės” administracijoje.

EGLUTĖ

Leidžia
Lietuvių Kultūros
Institutas

Redaguoja ir
Administruoja
Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Redaktorė — Sesuo M. Kristofora. Administratorė — Sesuo M. Oliveta.

Prenumerata:

Metams: \$4.00, atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus, adresų pakeitimus, ir raštus prašome siųsti ir visais redakcijos ir administracijos reikalais kreiptis:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

DĖMESIO! Kas dar neatsilygino už 1959-tųjų metų prenumeratą, prašom paskubėti — "Eglutė" laukia.

ŠI NUMERĮ ILIUSTRUVO:

Marija Eidukevičiūtė — "Pasaka apie eglelę verksnelę" psl. 6,
"Martynukas" psl. 18.

Sesuo Marija Veronika — "Gavėnios Lelija", "Algis ir Alytė",
"Nuspalvinkim Virgiliją", "Saulius ir Kastytis".

Dalia Žemaitaitytė — "Mūsų Žodynėlis".

Pirmame puslapyje — Marquette Parko "Kalėdų Eglutės" programos dalyviai. Nuotr. *E. Degutienės*

("Pasaka apie Eglelę verksnelę" perspausdinta iš "Saulutės", 1946 m. Nr. 3, psl. 51); (psl. 9, 14, 15, 23, — klišės L. L.).

GALVOSUKIŲ ATSAKYMAI

Galvosūkis psl. 21: laiką, vaiko, saiką, paiką, baiką.

Galvosūkis psl. 24: 1. Aidas, 2. Laikas jį taisyti, 3. Ateitis, 4. Kilimas, 5. Ar miegi?, 6. Vaiko batukas.

Paslėptas žodis: — BATAS Kas aš? — Kelias.

Kas aš būsiu? — KUNIGAS, DAKTARAS, PILOTAS.

Gulti laikas — lizdus; kartelės; avilių; urvų; tvartą.

Kas ji? — Saulutė.

ŠVENTĖS ir VARDINĖS

VASARIS

1. S. Ignotas, Brigida, Zilelė, Gytis
2. P. Marijos Ivedybos. Adalbaldas, Adeloga, Rytis, Vandėnė
3. A. Blažiejus, Berlinda, Asta, Radvilis
4. T. Andriejus Korsinis, Anskaras, Jonė
5. K. Avitas, Agota, Birutė
6. P. Teofilis, Renulė, Živilė, Alkis
7. Š. Romualdas, Julijona, Švitrigėlė, Ramutis
8. S. Jonas iš Matos, Kvinta,
9. P. Kirilas Aleks., Apolonija, Algė
10. A. Amantas, Skolastika, Mingela
11. T. Marijos Apsireiškimas Liurde. Adolfas, Algirdas, Gobnata
12. K. Gaudentas, Eulalija, Diemantė, Rikantas
13. P. Liucinas, Ermenilda, Rauda
14. Š. Valentinas, Žynė
15. S. Faustinas, Jovitas, Jurgita, Girdenis
16. P. LIETUVOS NEPRIKL. ŠVENTĖ. Honestas, Julija
17. A. Silvinas, Viltė
18. T. Simanas,
19. K. Konradas, Belina, Šarūnas
20. P. Nilas, Amata, Aukšulė
21. Š. Fortunatas, Irena, Kestutis
22. S. Elvinas, Margarita
23. P. Petras Damijonas, Romana, Vargulis
24. A. Motiejus, Adelė, Gendrimas
25. T. Viktoras, Valburga, Rasa
26. K. Agrikolas, Izabelė, Girdenis
27. P. Gabrieliūs, Honorina, Ašmantas
28. Š. Justas, Vilana, Žigimantas

